

## 1.

Луис Крийд, който бе загубил баща си на тригодишна възраст и не познаваше двамата си дядовци, никога не бе очаквал да намери нов баща, който бе на прага на средната възраст, но всъщност стана точно така... въпреки че предпочиташе да нарича този човек "приятел", както обикновено постъпват мъжете, когато сравнително късно в живота срещнат баща, когото биха желали да притежават. Луис се запозна с него същата вечер, когато, придружаван от жена си и от двете си деца, пристигна в Лъдлоу, за да се настани в голямата, облицована с бяло дърво, къща. Заедно с тях дойде и Уинстън Чърчил, наричан галено Чърч, който бе котаракът на дъщеря му Ейлин.

Квартирното бюро към университета бе имало огромни затруднения, докато му осигури жилище на прилично разстояние от кампуса.

Когато колата на семейство Крийд се приближи към мястото, където според Луис се намираше новият им дом - "Всички знаци съвпадат... също като астрологичните знаци през нощта, предшестваща убийството на Цезар" - мрачно си помисли той, пътниците в нея бяха уморени, напрегнати и раздразнени. Гейдж, на когото никнеха зъби хленчеше почти непрекъснато и отказваше да заспи, въпреки че Рейчъл го люлееше и му тананикаше. Тя се опита да го усмири, като му подаде гърдата си, въпреки че бе още рано за кърменето. Но бебето знаеше по-добре от нея "разписанието" си за хранене, затова побърза да я ухапе с наскоро поникналите си зъбчета. Рейчъл, която все още не знаеше какво да мисли за преместването в Мейн (беше прекарала целия си живот в Чикаго), избухна в сълзи. Ейлин моментално я последва, очевидно тласкана от някаква загадъчна женска солидарност. В задната част на комбито Чърч неспокойно обикаляше напред-назад, както бе правил през цялото време, докато пътуваха от Чикаго дотук. Още на първия ден бяха принудени да го пуснат от специалната клетка, защото мяукането му ги подлудяваше, но и непрекъснатото му обикаляне из задната част на колата започваше да им действа на нервите.

На самият Луис му идваше да ревне. Изведнъж му хрумна лудешка, но същевременно привлекателна идея: ще предложи да се върнат в Бангор и да вечерят, докато чакат пристигането на камиона с покъщнината; когато цялото му семейство - пречка към свободата - слезе от колата, ще натисне до дупка педала на газта и ще профучи по пътя, без дори да погледне назад, докато огромният, четирилитров карбуратор на комбито поглъща литър след литър скъп бензин. Ще се отправи на юг и ще стигне чак до Орландо, щата Флорида, където ще постъпи като лекар в Дисниуърлд под измислено име. Но преди да стигне бариерата, която го разделя от голямото, старо шосе 95, което води на юг, ще спре встрани от пътя и ще изхвърли шибания котарак.

Комбито леко взе последния завой и пред очите им изникна къщата, която бе виждал единствено той. Бе пристигнал със самолет, за да огледа седемте възможни жилища, които двамата с Рейчъл бяха избрали по снимките на

агенцията за недвижими имоти, след като се бяха убедили, че със сигурност е получил службата в университета. Бяха се спряли на голямата стара къща в колониален стил, изцяло ремонтирана и с вътрешна изолация; отначало разходите по отоплението се бяха сторили огромни на Луис, сетне бе осъзнал, че са в границите на разумното. Новият им дом се състоеше от три големи помещения на долния етаж и четири стаи на горния; към него бе пристроена голяма барака, която след време можеше да се преобрази в допълнителна площ. Сградата беше заобиколена от разкошна морава, която бе тучна, въпреки августовските горещини.

Зад къщата се простираше голяма ливада, където децата щяха да си играят, а зад нея додето стигаше погледа, тъмнееше гъста гора. Агентът по недвижими имоти бе обяснил на Луис, че земята наоколо е държавна собственост и че не се очаква да бъде застроена, поради съдебните дела между последните оцелели индианци от племето микмак и федералното правителство. Индианците искали да им бъдат върнати над осем хиляди акра земя в Лъдлоу и в съседните селца. Съдебният процес, в който били въвлечени не само федералното правителство, но и управата на щата Мейн, бил толкова заплетен, че положително нямало да приключи до края на века.

Рейчъл изведнъж престана да плаче, изправи се на седалката и запита:

- Да не би това да е...

- Да - отвърна Луис. Беше притеснен или по-точно - изплашен. Всъщност дори изпитваше ужас. Беше ипотекирал дванадесет години от живота им заради къщата; последните вноски за нея щяха да бъдат изплатени едва когато Ейлин навърши седемнадесет години; перспективата му се струваше невероятно далечна.

Той с мъка преглътна и изрече:

- Какво ще кажеш?

- Прекрасна е! - извика Рейчъл и Луис изведнъж усети, че от сърцето му падна камък. Усети, че жена му не се шегува; когато колата се отправи по асфалтираната алея, която заобикаляше пристройката и водеше към задния вход на къщата, Рейчъл жадно се втренчи в празните прозорци, сякаш вече си представяше материята на завесите, мушамата за застилане на кухненските шкафове и Бог знае още какво.

- Тате - обади се Ейлин от задната седалка. Тя също бе престанала да плаче, дори Гейдж се бе успокоил. Луис се наслаждаваше на настъпилата тишина.

- Какво, скъпа - попита той и забеляза в огледалцето за обратно виждане, че кафевите ѝ очи под перчема тъмноруса коса също са вперени в къщата, в поляната пред нея, в покрива на съседния дом малко по-вляво и голямата ливада, която се простираше чак до гората.

- Това ли е нашата къща?

- Да, скъпа.

- Ура-а-а! - извика тя и за малко не спуга тъпанчето му. А Луис, който понякога се вбесяваше от нея, внезапно реши, че хич не му пука, ако никога не види Дисниуърлд в Орландо.

Той паркира пред постройката и завъртя ключа. Моторът изхълца за последен път и замлъкна. Тишината на късния следобед, нарушавана единствено от сладкогласното чуруликане на някаква птичка, им се стори още по-необичайна след шумотевицата на "Стейт Стрийт" и на "Лууп" в Чикаго.

- Ето че сме у дома - каза Рейчъл, без да откъсва поглед от къщата.

- У дома - самодоволно произнесе разположилите се на скута ѝ Гейдж.

Луис и Рейчъл се спогледаха смаяни, очите на Ейлин, отразени в задното огледалце, широко се отвориха.

- Каза ли...

- Той ли...

- Какво беше...

Тримата проговориха едновременно, сетне се разсмяха. Гейдж не им обърна внимание, а продължи преспокойно да смуче палеца си. От близо месец вече казваше "мама" и напоследък се опитваше да изговори нещо подобно на "тате" или поне така се струваше на Луис.

Но този път, случайно или папагалски, малкият бе изрекъл една истинска фраза "у дома".

## 2.

До края на живота си Луис щеше да запомни този момент и вълшебното му очарование. Може би защото наистина бе вълшебен, но най-вече заради неприятностите, които преобладаваха до края на вечерта... Защото следващите три часа не бяха нито мирни, нито вълшебни.

Луис старателно бе скътал ключовете от къщата (на света едва ли имаше по-педантичен човек от Луис Крийд) в плик, върху който бе написал "Къщата в Лъдлоу - ключовете получени на двадесет и девет юни". Беше абсолютно сигурен, че е сложил плика в жабката на колата, но сега от него нямаше и следа.

Докато ровеше из жабката, Луис все повече се нервираше, накрая наистина се притесни. Междувременно Рейчъл вдигна бебето на ръце и последва Ейлин към дървото, което се извисяваше в центъра на поляната. Луис точно претърсваше за трети път пространството под седалките, когато дъщеря му изпищя, сетне заплака.

- Луис! - извика Рейчъл. - Ели се поряза.

Малката бе паднала от старата автомобилна гума, закачена вместо люлка на клона, и бе наранила коляното си върху остър камък. Раната не беше дълбока, но Ели пищеше, сякаш са ѝ отрязали крака - раздразнено си помисли Луис. Хвърли поглед към къщата от другата страна на пътя и забеляза, че лампата в хола свети.

- Престани, Ейлин - смъмри я той. - Съседите ще си помислят, че те колят.
- Болииии ме!

Луис се опита да се овладее и мълчаливо се отправи към колата. Ключовете ги нямаше, но аптекката все още бе в жабката. Той я взе и тръгна обратно към поляната, когато Ейлин я забеляза и закрепя още по-силно:

- Не! Не искам да ме мажеш с онова, дето щипе! Не искам, татко!
- Ейлин, това е само дезинфектор и отлично знаеш, че не щипе...
- Хайде, бъди разумна - намеси се Рейчъл. - Знаеш, че няма...
- Не... Болиии!
- Престани да крещиш или дупето наистина ще те заболи! - закани се Луис.
- Уморена е, Лу - прошепна жена му.
- Аз също, колкото и да ти е странно - отвърна Луис. - Дръж ѝ крака.

Рейчъл остави бебето на земята и хвана крака на дъщеря си, който Луис намаза с дезинфектора, без да обръща внимание на писъците ѝ, които ставаха все по-истерични.

- Някой току-що излезе на верандата на отсрещната къща - продума Рейчъл, сетне се наведе и вдигна Гейдж, който бе започнал да пълзи по тревата.

- Добре се представихме, няма що - промърмори Луис.
- Лу, тя е...

- Зная, че е уморена - Луис затвори шишето и мрачно изгледа дъщеря си. - Хайде, признай, че не болеше. Стегни се, Ели!

- Не е вярно! Боли ме! Болиии...

Ръцете го сърбяха да я напляска, затова Луис с все сила впи пръсти в собствения си крак.

- Намери ли ключовете? - попита Рейчъл.

- Още не - отвърна той, затвори с щракване аптекката и се изправи. - Ще отида да ги...

Гейдж нададе писък съвсем различен от досегашното му хленчене. Рейчъл побърза да го вземе на ръце, но той продължи да се гърчи в прегръдките ѝ.

- Какво му е? - извика тя и инстинктивно го подаде на Луис, който раздразнено си помисли: "Ето предимството на лекарската съпруга - винаги, когато ѝ се стори, че детето ѝ умира, може да го пробута на мъжа си."

Обезумяло бебето притискаше ръчичките си към шията си и неистово пишеше. Луис го обърна към себе си и забеляза върху шията му голяма белезникава подутина, която растеше пред очите му. Внезапно видя някакво мъхнато насекомо, оплетено в презрамките на бебешкото гащеризонче, което продължаваше безпомощно да пърха. Ейлин, която тъкмо бе започнала да се успокоява, отново закрепя:

- Пчела! Пчела! Пчелаааа!

Сетне отскочи назад, препъна се в същия камък, върху който преди малко се бе ожулила, падна на земята и отново се разрева от изненада, болка и страх.

"Струва ми се, че полудявам! - удивено си помисли Луис. - Йо-хо-хо!"

- Направи нещо, Луис! Не можеш ли да му помогнеш?

- Трябва да се извади жилото - провлачено изрече някой зад тях. - Тъй се прави - измъква се жилото и се слага малко сода за хляб върху болното място... след миг подутината изчезва.

Непознатият говореше на диалект, характерен за обитателите на щата Мейн и в умората и объркването си Луис едва успя да разбере смисъла на думите му, които му прозвучаха като чужда реч.

Обърна се и видя старец, който навярно приближаваше седемдесетте, но изглеждаше доста як и здрав. Беше облечен в работен гащеризон и синя, отворена риза, която откриваше силно набръчканата му шия. Лицето му бе обгоряло от слънцето, а от устата му стърчеше цигара без филтър, която внимателно изгаси с два пръста и пъхна в джоба си, когато Луис вдигна поглед към него. Сетне протегна ръка и закачливо се усмихна. Усмивката му мигновено се понрави на Луис, който по принцип трудно се сприятеляваше с непознати.

- Няма аз да те уча, а, нали, докторе? - каза старецът.

Ето как Луис се запозна с Джъдсън Крендъл, комуто бе съдено да замести баща му.

### 3.

Старецът заяви, че живеел в отсрещната къща и когато ги видял да пристигат, дошъл да провери дали имат нужда от помощ в "таз каша", както се изрази той.

Джъд Крендъл се приближи към Луис, който държеше бебето на рамото си, внимателно огледа отока и протегна дебелиите си, изкривени пръсти. Рейчъл понечи да запротестира - ръката на стареца изглеждаше непохватна и голяма почти колкото главата на детето, - но преди да се намеси, пръстите на стареца се стрелнаха напред със сръчността на фокусник, в чиито ръце карти и монети магически изчезват и се появяват. След миг жилото на пчелата се озова в дланта му.

- Големичко е - отбеляза той. - Може да не спечели медал, но положително заслужава утешителната награда.

Луис избухна в смях.

Крендъл отново го изгледа със закачливата си усмивка и промълви:

- А-ха, жестоко е, нали?

- Какво казва той, мамичко? - учудено попита Ейлин и Рейчъл също се разсмя. Луис си помисли, че се държат ужасно невъзпитано, но изведнъж усети, че непознатият не се обижда. Крендъл измъкна от джоба си пакет "Честърфийлд Кингс", пъхна цигара в ъгълчето на обградената си от дълбоки бръчки уста и доволно поклати глава, докато наблюдаваше усмихнатите им лица. (Дори бебето гукаше, забравило болката от ужилването.) Сетне сръчно драсна клечка кибрит върху нокътя на палеца си. "Старите хора знаят различни номера - помисли си Луис. - Малки хитрини, но някои от тях са изключително ефикасни."

Той престана да се смее и подаде ръка на стареца, като продължаваше да държи подмокрилия се Гейдж.

- Приятно ми е да се запознаем, мистър...

- Джъд Крендъл - отвърна непознатият и се здрависа. - Предполагам, че вие сте докторът.

- Да. Казвам се Луис Крийд, а това са жена ми Рейчъл и дъщеря ми Ейлин. Ужиленото дете се нарича Гейдж.

- Драго ми е - каза Крендъл.

- Да не си помислите, че ви се присмиваме. Просто... сме ужасно уморени - промълви Луис, сетне отново го напуши смях, защото "уморени" бе меко казано - всъщност му се струваше, че ще припадне от изтощение.

- Много естествено - каза Крендъл и поклати глава, сетне погледна Рейчъл и предложи: - Елате у дома заедно с децата, мисис Крийд. Ще сложим сода върху подутината и тя веднага ще спадне. Сигурен съм, че жена ми умира от нетърпение да се запознае с вас. Последните две-три години не излиза, краката ѝ са схванати от артрит.

Рейчъл въпросително погледна Луис, който ѝ кимна.

- Много мило от ваша страна, мистър Крендъл - прошепна тя.

- О, викайте ми просто Джъд - прекъсна я старецът.

Внезапно дочуха клаксона на кола, чийто мотор забавяше оборотите си, сетне голям син товарен камион зави по алеята и трмаво се заклатушка към къщата.

- По дяволите, още не съм намерил ключовете! - възкликна Луис.

- Не се притеснявай - намеси се старецът. - Семейство Кливланд, вашите предшественици, ми дадоха резервни ключове още преди четиринайсет, петнайсет години. Живяха тук доста дълго, а Джоан Кливланд беше най-добрата приятелка на жена ми. Почина преди две години, а Бил отиде в старчески дом в Орингтън. Ей-сега ще намеря ключовете - и без това трябва да ви ги дам.

- Много сте любезен, мистър Крендъл - с облекчение каза Рейчъл.

- Ами! Просто ми е приятно, че около нас отново ще играят деца - промълви старецът с почти неразбираемия си акцент. - Позволете да ви дам един съвет, мисис Крийд - не позволявайте на децата да излизат на шосето - по него непрекъснато минават камиони.

Дочу се шум от затръшване на врати - хората, превозващи покъщнината, скочиха от камиона и се запътиха към тях.

Ели, която незабелязано се бе отдалечила, внезапно възкликна:

- Татко, какво е това?

Луис вече бе тръгнал да посрещне новодошлите, но все пак послушно погледна назад към мястото, което посочваше дъщеря му. В края на ливадата, полускрита от буйната трева, се виждаше широка около метър и половина пътечка, която лъкатушеше нагоре по хълма, преминаваше под ниско сведените преплетени клони и се губеше от погледа.

- Май че е някаква пътека - отвърна Луис.

- Правилно - усмихнато се намеси Крендъл. - Някой ден ще ти разкажа за тази пътечка, малката ми. А сега ела у дома, за да видиш как ще излекуваме братчето ти.

- Добре - отвърна Ели, сетне със скрита надежда попита: - Щипе ли, когато ти слагат сода за хляб?